

STRAŽARSKI

VESTNIK

Številka #025 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

NEW AGE: KO ČLOVEK POSTAVI SEBE NA BOŽJI PRESTOL

Danes se v družbi vse pogostejše pojavljajo različne oblike lažne duhovnosti in okultizma. Vedeževalci, bioenergetiki, reiki zdravilci, astrologi, tarot karte, manifestacija, kristali, "duhovni mentorji", razne alternativne tehnike "zdravljenja", pa tudi različne vzhodnjaške prakse, kadar so ločene od resnice in vprežene v kult sebe. Vse to se prodaja kot pomoč, kot mir, kot pot do ravnovesja, v resnici pa človeka pogosto vleče stran od Boga in ga zapira vase. Prav zato je treba na to jasno opozoriti. Ta članek je opozorilo vsem, ki živijo v tej lažni, sebični duhovnosti, da se ustavijo in pogledajo, kam jih taka pot v resnici vodi.

Ena največjih laži sodobnega časa je misel, da mora človek nad vsem poslušati samega sebe. New age narativa to neprestano ponavlja v različnih oblikah: poslušaj sebe, sledi sebi, zaupaj sebi, najdi sebe, uresniči sebe. Na prvi pogled se to sliši nežno, osvobajajoče in skoraj modro. V resnici pa je to zelo nevarna misel, ker človeka odreže od objektivne resnice, od morale in od Boga.

Če je namreč najvišje merilo človek sam, potem ni več nobene trdne meje.

Potem ni več vprašanje, kaj je prav, ampak samo, kaj nekdo čuti, kaj si želi in kaj v sebi doživlja kot svojo "resnico". In tukaj se začne razkroj. Kajti človekova notranjost ni po naravi popolna. V človeku niso samo dobre želje, ampak tudi nered, strasti, grešnost in tema. Če človek za merilo postavi samega sebe, zelo hitro postane suženj lastnih nagonov.

Prav zato je ta logika družbeno pogubna. Če vsak sledi samo sebi, potem ne dobimo svobodne in zdrave skupnosti, ampak množico posameznikov, ki svoje želje postavljajo nad dobro, red in resnico. Družba ne more obstati, če je edino merilo notranji občutek posameznika.

Tudi najbolj zgrešen človek lahko reče, da samo "sledi sebi". Morilec lahko sledi svoji jezi. Sprevržen človek lahko sledi svoji sprevrženosti. Grešnik lahko sledi svojemu poželenju. Če ni višjega merila, potem ni več niti dobrega niti zlega, ampak samo še različne stopnje samovolje.

Tu se pokaže praznina new age miselnosti, pa tudi mnogih praks, ki jo spremljajo, od raznih oblik okultizma do duhovnosti brez Boga. Govorijo o miru, a človeka v resnici zapirajo vase. Govorijo o svetlobi, a ga odmikajo od Resnice. Govorijo o osvoboditvi, a ga v resnici učijo, da je sam sebi bog. In ravno v tem je stara satanova laž: ne poslušaj Boga, postani sam svoje merilo.

Katoliški nauk pa začne na povsem drugem mestu. Ne pri sebi, ampak pri Bogu. Človek ni poklican, da časti samega sebe, ampak da najprej ljubi in uboga Boga.

Iz tega potem pride pravi red tudi v človeku samem. Ko je na prvem mestu Bog, pride na pravo mesto tudi družina, skupnost, narod in vse drugo. Človek se ne rešuje tako, da še bolj gleda vase, ampak tako, da pogleda navzgor. Ne tako, da sledi vsakemu občutku, ampak tako, da svojo voljo podredi resnici.

Zato je Jezus Kristus edini pravi odgovor na zmedo našega časa. Samo On človeku ne laska, ampak ga kliče k spreobrnjenju. Samo On ne pravi "sledi sebi", ampak "hodi za menoj". In samo v tem je prava svoboda. Ne v tem, da delaš, kar čutiš, ampak v tem, da delaš, kar je prav.

New age človeka zapira v njega samega. Kristus pa človeka postavi v pravi red. In samo iz tega reda lahko nastane zdrava duša, zdrava družina in zdrava družba. (BV)

**STRAŽARSKI
TWEET TEDNA**

»@NovaSlovenija in @strankaSDS, glede na to, da ste se prerinili v prve vrste na proslavi v čast pobitim DOMOBRAŃCEM v Kočevju, nas pri Katoliški narodni stranki - @StrankaStraza zanima, ali se dojemate kot naslednike domobrancev in njihovih idej ter njihovega boja? Hvala za vaš odgovor.«

@AlenKoman

Spremljajte nas tudi na
Twitterju (X-u), zasledite kanal »Stranka
Straža - Katoliška narodna stranka«

**PREPOZNAJ
BOLANO DRUŽBO
... IN POSTANI
STRAŽAR!**

POSKUS OBGLAVITVE V BELFASTU

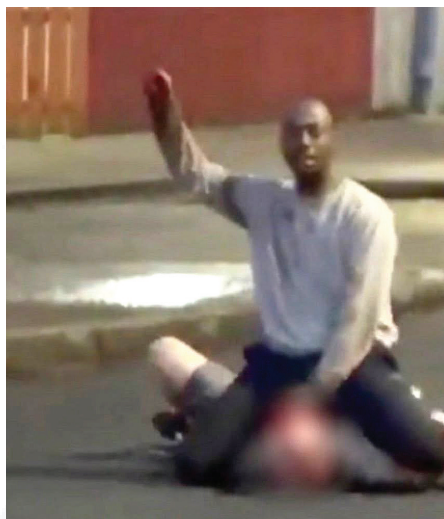
V torek, 9. junija, smo na spletu lahko videli posnetek sudanskega migranta, ki je z kuhinjskim nožem napadel domačina na Severnem Irskem. Na posnetku je moški, star okrog 32 let, sedel na 40-letni žrtvi in ga z nožem bodel v vrat in obraz. Sam prizor je grozljiv, a kljub temu ni redkost, da nekateri takoj razglasijo takšne dogodke za »desničarsko propagando« in »enkratni dogodek«. Z veliko samozavestjo zatrdijo, da niso tako naivni, in opozorijo, naj »bolj premisliš, kaj sploh gledaš na spletu.« Preden se lotimo vsebine, je vredno vprašanje: kaj sploh je propaganda in kdaj je ta oznaka upravičena?

Kaj je propaganda?

Beseda »propaganda« sama po sebi pomeni širjenje idej. Ne pove nam pa, ali so te ideje resnične ali točne. Da bi razumeli, kdaj je propaganda dobra ali slaba, moramo pogledati kakovost idej, ki jih širi. Ideje lahko delimo na tiste, ki temeljijo na dejanskih podatkih in realnosti, ter tiste, ki izhajajo iz ideologije oziroma abstraktnih zamisli.

Posebno problematična je ideološka propaganda, ker se ne prilagaja resničnosti in postane imuna na popravek. To lahko dobro ilustriramo s feminizmom. Številne raziskave namreč kažejo, da so ženske, ki živijo po feminističnih načelih, pogosto bolj nesrečne kot tiste, ki živijo v skladu s svojo naravo. A kljub temu feministično gibanje vztrajno ponavlja ista stališča in vztraja, da je problem v tem, da niso dovolj »enake moškim.« Ta vrsta propagande se zdi brez konca.

A propaganda ni vedno negativna. Širjenje idej proti umoru ali za zdravo

V Belfastu (Severna Irska) je 8. junija 2026 prišlo do zelo brutalnega napada z nožem. Po poročanju policije in več medijev je napadalec Sudanec, star okoli 30 let, prosilec za azil, žrtev pa moški v 40-ih. Napadalec je žrtev večkrat zabodel v glavo, vrat in obraz.

prehrano je lahko koristno in dobro. Problem nastane, ko ideologije, kot so

feminizem ali komunizem, postanejo prevladujoče in ne upoštevajo realnosti.

Medijsko in policijsko poročanje o belfaškem incidentu

Mediji in policija se danes v takšnih primerih pogosto ravna zelo ideološko in predvidljivo. Pogosto ne poročajo takoj, ko se nekaj zgodi, ampak šele, ko se novica širi prek družbenih omrežij. Nato omenjajo, da ne bi smeli deliti posnetkov, saj bi to ogrozilo »harmonijo med skupnostmi.«

Ko se izve za identiteto napadalca, mediji pogosto poskušajo vzrok pripisati duševni bolezni, namesto kakršni koli povezavi z njegovo vero ali kulturo. Pogosto se celo argumentira, da bi takšne grozote preprečili, če bi imel migrant boljši socialni položaj in bi mu domačini ponudili več pomoči.

Tega vzorca smo bili deležni ob napadu v Southportu in pred kratkim tudi pri umoru Henryja Nowaka. To ravnanje postane predvidljivo, ko poznamo predpostavke, na katerih sloni sodobna liberalna misel, ki dominira današnji medijski in politični svet.

Implozija liberalne teologije

Glavni ideji liberalizma sta razvila patriarha liberalizma Rousseau in Locke ter bili popularizirana v času francoske revolucije. Prvi je trdil, da je človek po svoji naravi dober, slednji pa je bil prepričan, da vzgoja človeka lahko popolnoma oblikuje — kot nekakšna »prazna tabla,« ki se jo lahko polni z vsebinami kulture in okolice. Iz tega sledi tudi današnja imigracijska politika, ki ima dva nasprotna pola. In-

Po Severni Irski in Angliji je zaradi incidenta prišlo do protestov in izgrediv, ki so se z družbenih omrežij razširili tudi na ulice. Smo prepričani, da se pri nas kaj takega ne more zgoditi? Kdaj bomo migrantsko politiko prenehali podpirati v Sloveniji? Omenjeni dogodek je idealna priložnost, da se Janševa vlada izkaže, če podpira politiko, ki koristi Slovencu ali v resnici podpirajo pro-globalistična stališča, v kar smo, glede na dosedanje držo, prepričani Stražarji.

tegracijski pol pričakuje, da se bodo migranti popolnoma vključili, prevzeli jezik in kulturo nove domovine, ter tako postali »Slovenci.« Temu lahko rečemo Lockeov pristop k migraciji. Vendar to ni mogoče, saj sta kultura in narodnost različni kategoriji; njuno enačenje je zmotno.

Nekdo slovenskega rodu, ki odraste na Kitajskem, bo kulturno bližje Kitajcem — a to ne spremeni njegovega rodu, ki je objektivno dejstvo, medtem ko je meje med fluidnimi kulturami težje določiti. Drugi pol je multikulturalna politika ali Rousseaujev pristop, ki

temelji na predpostavki, da lahko različne kulture na enem ozemlju soobstajajo v miru, saj so v svojem bistvu vsi ljudje dobri — toda zgodovina nas uči drugače, zato o tem ni treba izgubljati besed. Problem tiči v dejstvu, da nimajo vsi enake predstave o dobrem. V evropskem okolju Rousseaujevega časa je to morda veljalo, saj je vsa morala izvirala iz katoliškega nauka — zato se mu morda takšna predpostavka ni zdela tako sporna.

Zaključek

Ali smo Evropejci res nekakšni izbranci, ki smo si zase pridobili »ča-

robno zemljo,« zaradi katere smo civilizirani? Morda ne. Morda je kultura, ki smo jo podedovali, tisto, kar nas oblikuje. Brez ideoloških očal lahko prepoznamo, da so ljudje različni in da multikulturalizem ter integracijska politika nista rešitev za demografski problem.

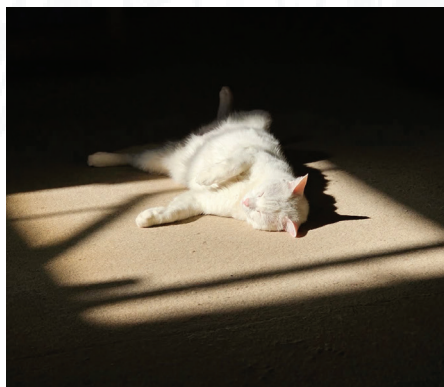
Kako pa je prišlo do poskusa obglavitve? Podrobnosti še niso povsem znane, toda glede na pretekle vzorce je verjetno, da je storilec pripadnik islamske vere, ki je džihad prakticiral tudi v prostem času. (PK)

SODOBNI LOTOFAŠKI OTOK

V Homerjevi Odiseji lahko preberemo prizor, ki se odvija na otoku lotofagov v Sredozemskem morju, na katerem se ustavi Odisej in njegova posadka. Otok je poimenovan po ljudeh, ki na njem prebivajo; lotofag (grš. lotophagos) pomeni »tisti, ki je lotos«. Ljudje na tem otoku namreč jedo izključno sadove lotosovega drevesa. Herodot kasneje v 5. st. pred Kristusom v svojih zgodbah omenja, da so iz njega pripravljali vse jedi in celo proizvajali vino. Posebnost tega sadeža je, da deluje kot narkotik. Vsak, ki zaužije ta sadež, si ne želi nič drugega bolj, kot ležati v senci lotosovega drevesa in jesti od njegovih sadov. Tudi Odisejevi možje poskusijo sadove lotosa, nato pa padejo v pozabo domovine - nezmožni oddaljiti se od drevesa in mnogi izgubijo voljo, da bi se vrnili domov k družinam in otrokom.

Odisej hitro prepozna nevarnost in naroči svojim možem, da jih s silo odvlečejo nazaj na ladjo in jih privežejo, da ne bi pobegnili ko nadaljujejo pot domov. Homer ni edini avtor, ki je pisal o takšnem prizoru. Aldous Huxley v svojem distopičnem romanu Krasni novi svet opisuje svet prihodnosti, kjer je ves državni aparat naravnán na en sam cilj, po besedah Mustapha Mondá, kontrolorja za Zahodno Evropo, vzdrževanje stabilnosti in udobja. V krasnem novem svetu se je skoraj ves tehnološki razvoj ustavil, ko je človek dosegel maksimalno udobje; v ta namen so razvili mamilo »soma«, ki nima nobenih fizičnih stranskih učinkov in blaži vse rane srca. Avtor pa vendar močno nakazuje na duhovne posledice same. V takšnem svetu se ljudje več ne sprašujejo, kaj je dobro in kaj slabo, kaj je pravično in kaj nepravično. Moralna vprašanja so potisnjena na stranski tir, saj dokler je človek »srečen«, so takšna vprašanja globoko v podzavesti.

Tudi danes, ko pogledamo naokoli, bomo prepoznali kar nekaj takšnih ma-

mil. Navadno se tu kritizirajo družbena omrežja, pornografija, hitra hrana in še marsikaj drugega. Logika moderne družbe sploh ni tako daleč od Juvenalove satirične kritike rimljanov: »Kruh in zabava.« Pojavi se vprašanje, kako to, da so že Grki in Rimljani pisali o istih rečeh, ki so aktualne še danes. Odgovor je preprost: človeška narava ostaja enaka. Človekova narava je kakor mačka, ki leži na sončnem mestu v dnevni sobi. Ko najde udobje, mu reče »sreča«, in s tega sončnega mesta se le nerada premakne.

Ko kritiziraš družbeni red, je glavna napetost prav pri definiciji besede »sreča«, saj ni ideologije, ki bi obljubljala nesrečo in bi jo ljudje razen nekaterih ekscentrikov jemali resno (npr. nekatere eksistencialistične ali nihilistične države). To lahko strnemo v nekakšen neformalni argument: če človek obstaja in ima potencial, da občuti srečo in nesrečo, potem mora nujno obstajati slog življenja, ki ga lahko resnično osreči. Idealna družba bi torej bila takšna, ki spodbuja takšen življenjski slog, in že zdrava pamet nam pove, da to ni življenjski slog lotofagov ali prebivalcev Zahodne Evrope v letu 405 po Fordu. Namreč takšni življenjski slog reducira človeka na potrošniško bitje in ni sposoben oblikovati človeka, ki je hvalevreden.

Ko gledamo v svet, vidimo družbo, ki skuša vzdrževati neko udobje oziroma standard, ki ga je postavilo 21. stoletje, in vidimo počasno erozijo tega udobja. Tisto, kar nam prodajajo za srečo, zahteva vedno več žrtvovanja. V začetku višja izobrazba nato daljše delovne ure. Manj časa z ženo in otroci. Slabšo kakovost hrane in zanemarjanje lepote v arhitekturi, ker je ceneje. Začelo se je tudi žrtvovanje gradnje lastnih družin, kar vodi v počasno demografsko zamenjavo ljudstva. Ampak zakaj? Da si lahko privoščimo udobno upokojevitve? Stražarji si želimo družbe, ki goji kreposti za doseganje resnične sreče in kjer ima vso žrtvovanje resnični smoter ne le materialne koristi. Paradoksalno je družba, ki na prvo mesto ne postavlja materialnega bogastva ampak to, kar je resnično Dobro in krepostno po svojem bistvu prav tista, ki bo obogatela. (PK)